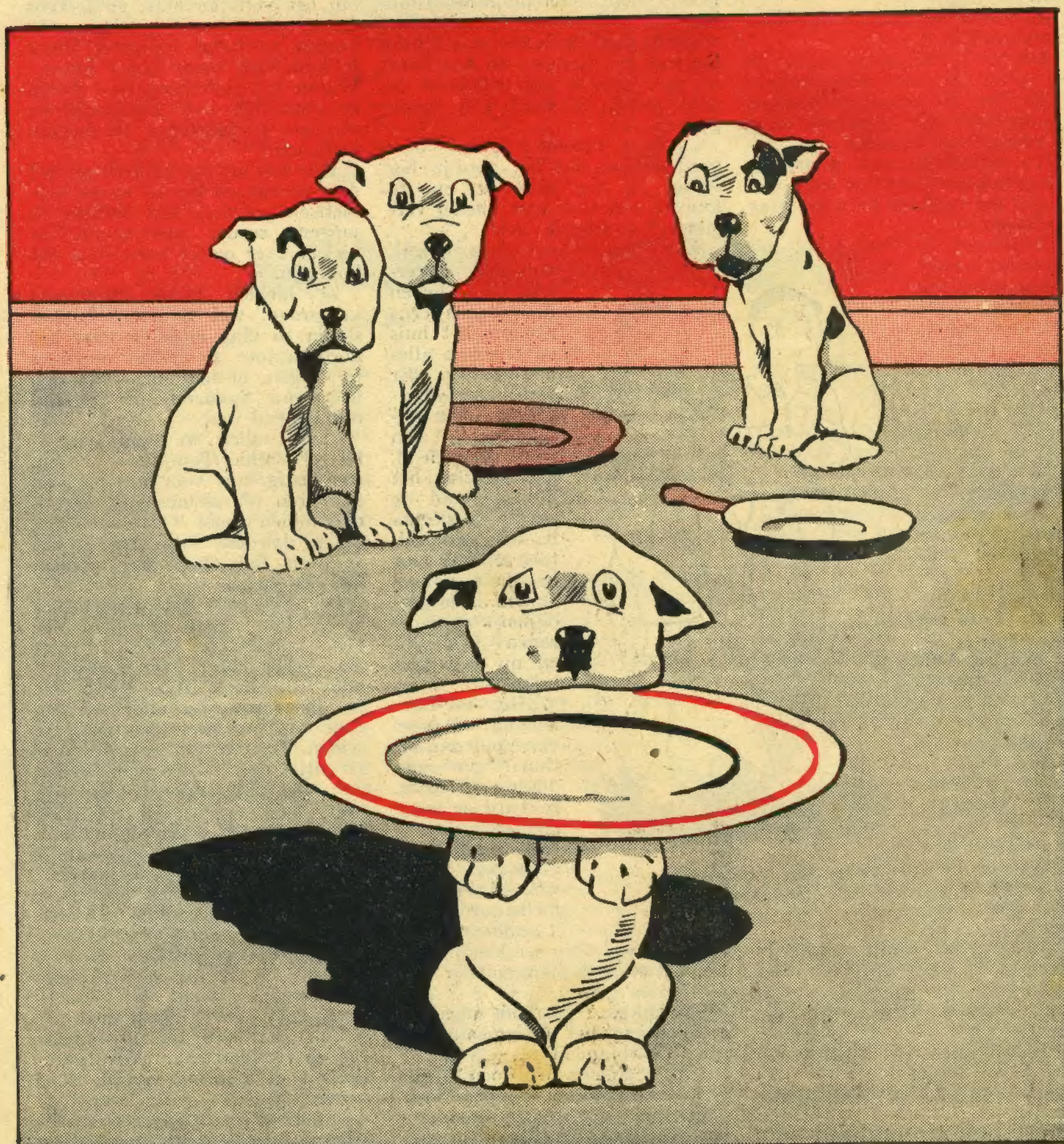
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 7 OCTOBER 1937

KOMT ER VANDAAG NOG WAT?

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

HET was Woensdagmiddag en Tom en Pim hadden dus vrij. Om het hardst holden ze langs de lange bosweg, en eigenlijk was dit zo'n beetje hun gewone manier van doen. Ze dachten er maar zelden aan, om kalm te wandelen en bij iedere gelegenheid was het: wie-er-het-eerst-zou-zijn.

Buiten ploften de beide vriendjes in het gras neer bij het hek, dat het landgoed „Zonnehoek" afsloot.

„Ik was er het eerst !" riep Tom triomfantelijk.

„Omdat jij het eerst begon, je had wel drie meter voorsprong," hijgde Pim. En misschien zou het nog op ruzie zijn uitgelopen over de vraag, wie winnaar was, als Tom's aandacht niet plotseling was getrokken door iets wits, dat hij niet ver van zich af in het gras zag liggen.

„Een brief...." mompelde hij verbaasd, terwijl hij een enveloppe opraapte. „Die heeft de postbode zeker verloren.... 't lijkt me nogal slordig."

„Voor wie is de brief ?" vroeg Pim, die nu ook was opgestaan, nieuwsgierig.

„Voor meneer van Sanderen, op Zonnehoek. Zullen we de brief naar de post terug brengen ? Ik geloof nooit, Pim, dat meneer van Sanderen nu op Zonnehoek is, en misschien weet de post zijn adres in de stad wel."

„Het is evengoed mogelijk, dat de familie wèl op Zonnehoek is," meende Pim. „Laten we in elk geval eerst even gaan kijken." En de daad bij het woord voegende, sprong hij over het hek. Tom volgde zijn voorbeeld en zo stapten ze samen langs de lange, stille laan naar het huis....

„Ik betwijfel, of er hier wel iemand is," mompelde Pim, toen ze vlak voor het huis waren aangekomen.

„Het ziet er inderdaad niet naar uit," beaamde Tom. „Als de familie op Zonnehoek zou zijn, zou je toch ook iets moeten merken van den tuinman, en dan zou Sientje de stoep toch wel hebben gedweild en de bel gepoetst. Alles is potdicht."

„En tòch is er iemand binnen...." fluisterde Pim plotseling. „Kijk !.... het gordijn van dat venster daar beweegt ! Ik zie het duidelijk !"

„Ja, nu zag ik het ook. Maar ik zie toch niemand achter het raam staan," antwoordde Tom. Hij wipte de stoep op en belde resoluut aan. Doch hoe vaak hij de bel ook liet rinkelen en hoe hard hij ook telkens een roffel op de deur sloeg, er werd niet opengedaan....

„Dat is vreemd; ik heb héél goed gezien, dat het gordijn bewoog. Jij zag het ook, en we kunnen ons toch niet allebei vergissen," overlegde Tom.

Een beetje onder de indruk van het onverklaarbare, liepen de jongens eens rondom het huis en bekeken alles nauwkeurig. Er was overigens echter niets bijzonders te zien en ze dachten al, dat ze zich het bewegen van de gordijnen slechts hadden verbeeld, toen ze, weer voor het huis aangekomen.... de gordijnen opnieuw zagen bewegen, en nu nog veel heftiger.

„Zullen we de brief naar de post terug brengen ?"

„Hé, is daar iemand ? Meneer van Sanderen, is u thuis?" schreeuwden de vriendjes, zo hard ze maar konden.

Er kwam geen antwoord, maar wèl.... verschoof nu het gordijn van 't andere raam.... alsof iemand door een kiertje naar buiten wilde kijken, zonder zelf te worden gezien.

„Verdikkie," zei Tom nogal zenuwachtig, „het is bepaald niet pluis daarbinnen !"

„Wat zullen we doen ?" informeerde Pim met kloppend hart. „Misschien zijn er wel inbrekers, hoe dikwijls hoor je daar niet van."

„Och," merkte Tom op, als om zich zelf wat moed in te spreken, „ik veronderstel, dat het maar een kat is."

Maar toen overlegden de jongens, dat een kat allang zou zijn verhongerd, want de familie was al maandenlang weg. Wat zou dan wèl de oorzaak zijn, dat de gordijnen als door een onzichtbare hand werden bewogen ? Zouden er misschien tòch inbrekers zijn ?

Nog eens liepen Pim en Tom om het verlaten huis, en telkens als ze plots iets zagen bewegen, kregen ze haast kippevel. Want je kon toch maar nooit weten ! Waren het inbrekers, dan waren ze natuurlijk ook gewapend, en wat zou je daartegen nu moeten beginnen ?

Hoe was het eigenlijk mogelijk ? Alle deuren en ramen waren hermetisch gesloten, dat hadden de jongens secuur onderzocht, en toch.... er móést iemand in het huis zijn.

Ze hielden bijna fluisterend krijgsraad, wat te doen. Ze besloten zo vlug mogelijk naar het dorpskantoor te hollen en daar te vragen, of het adres van den heer van Sanderen in de stad ook bekend was.

„Dan zullen we hem telegraferen," stelde Tom voor. 't Zou wel lastig zijn voor meneer van Sanderen, om zo ineens te moeten overkomen, maar 't was toch nog beter, dan dat inbrekers in het verlaten huis hun slag zouden kunnen slaan.

Op weg naar het postkantoor vroeg Pim opgewonden, of het niet voorzichtiger zou zijn, eerst den veldwachter even te waarschuwen. Maar Tom vond, dat het beter was, om allereerst den heer van Sanderen zelf maar te seinen. Daarna kon de veldwachter altijd nog worden gehaald. En dan, met zijn snelle auto zou meneer van Sanderen in een goed kwartier in het dorp kunnen zijn.

Verhit van het hollen kwamen Pim en Tom bij het postkantoor aan, en gelukkig wist men daar dadelijk het stadsadres van den heer van Sanderen te noemen. De jongens grabbelden al hun zakgeld bij elkaar en seinden: „Geheimzinnigheden op Zonnehoek, kom spoedig. Tom en Pim."

Toen gingen ze aan de weg zitten en tuurden naar iedere auto, die uit de richting van de stad kwam. Steeds groter werd de spanning en steeds ongeruster werden de jongens, dat meneer van Sanderen misschien toch nog te

laat zou komen en de dieven het huis ongestoord zouden kunnen plunderen.

Maar bij een ongeluk komt toch ook altijd weer een gelukje, want daar kwam de veldwachter aangewandeld en nauwelijks was hij met de jongens in gesprek, of in razende vaart naderde een auto. En ja hoor, het was de bekende blauwe auto van meneer van Sanderen. Haastig gaf de veldwachter het stopsein, en toen de wagen grommend en brommend van ingehouden kracht stil stond, stoof Tom naar het portier en zei maar één woord: „Inbrekers !"

„Instappen ! Instappen !" riep van Sanderen geagiteerd. „Snel, snel naar Zonnehoek !"

De jongens klommen in de wagen en de veldwachter nam naast den chauffeur plaats. Anton, de chauffeur, reed zó snel, dat men in een ommezien bij het huis was aangekomen. Daar werd meneer van Sanderen naar het verdachte raam gebracht, en.... het gordijn bewoog weer ! Zelfs de veldwachter, die al voor heel wat hete vuurtjes had gestaan, begreep er niets van. Het was, of geheimzinnige geesten door de kamer doolden en daarbij telkens de gordijnen aanraakten.

De veldwachter, die op alles voorbereid wilde zijn, zette zijn pet wat steviger en maakte alvast het foudraal open, waarin zijn revolver stak.

Maar meneer van Sanderen, die liefst geen opschudding wilde, zei kalm: „We hebben het nu van buiten gezien, nu gaan we ook eens binnen een kijkje nemen."

En terwijl hij de verfomfaaide brief in ontvangst nam, die Tom hem gaf, keken de jongens opgewonden toe, hoe de sleutel in het slot van de voordeur werd gestoken....

Toen de deur langzaam opendraaide, aarzelden ze even. Gevolgd door den veldwachter en den chauffeur, stapte meneer kordaat naar de kamer, waar de gordijnen zo vreemd hadden gedaan. De kamerdeur stond op een heel smal kiertje.... alsof iemand er uiterst voorzichtig was binnengeslopen.

In hun verbeelding hoorden Tom en Pim al de rauwe stem van een of anderen misdadiger, die plotseling zou bevelen: „Handen op !"

Maar er neerste een doodse stilte in het vertrek, niets bewoog zich, en dat maakte alles eigenlijk nog griezeliger. Moedig doorzochten de drie mannen de hele kamer, doch behalve wat notedopjes en beukenootjes, werd er niets bizonders gevonden.

„Vermoedelijk was het de wind," meende meneer van Sanderen. En de anderen begonnen ook al aan die mogelijkheid te denken, toen in de gang en daarna op de trap een „rrrttt ! rrrttt !" klonk, als van iemand, die op z'n tenen wegsloop. De veldwachter trok zijn revolver, de jongens stonden te rillen, maar de chauffeur zei, misschien om ze wat gerust te stellen: „Het lijkt wel, of er ratten in huis zijn."

In werkelijkheid echter geloofde niemand aan die mogelijkheid en behoedzaam naderde men de deur, die naar de gang voerde. Met een ruk trok de veldwachter — op alles bedacht — de deur open, en wat men daar toen in de gang zag.... Een paar.... eekhoorntjes speelden krijgertje, doch zodra zagen zij zich ontdekt, of vlug als water vlogen ze de trap op.

Iedereen rende ze achterna, het werd een zoeken en zoeken in alle kamers, maar de diertjes bleven onzichtbaar. Tot de veldwachter, die tegenover zulke indringers zijn revolver maar weer netjes had opgeborgen, op een van de logeerkamers, in de peluw van het bed.... het winternest van het eekhoornpaar vond. De slimme diertjes waren door de luchtkoker in het huis gekomen en hadden hier veilig overwinterd. Overal, en het meest in de kamer beneden, waar de jongens de gordijnen hadden zien leven, werden de resten van noten en eikels gevonden. Hoewel ze hun zomernest nu buiten hadden en daar ook met hun jongen woonden, konden ze blijkbaar toch niet nalaten zo nu en dan weer eens een slippertje door de luchtkoker te maken, om binnen rond te neuzen.

„Dàt waren dus de inbrekers !" lachte meneer van Sanderen, terwijl hij nonchalant de brief opende, die de jongens hadden gevonden. „Een reclame van een kleermaker," mompelde hij binnensmonds, „de man kon ook niet weten, dat ik volgende week pas hier kom wonen. Maar nu ik toch hier ben, moet Sientje maar gauw komen, om de boel schoon te maken. Dan zijn we ten minste toch niet voor niets naar Zonnehoek gekomen, al zijn er geen inbrekers," grapte meneer van Sanderen.

Op weg naar het postkantoor vroeg Pim opgewonden....

Tom kleurde wel een beetje om dat grapje met die inbrekers. Want hij vond het nu ook wel wat mal, dat hij meneer getelegrafeerd had, om een paar onschuldige eekhoorntjes te komen verjagen. Maar ja, dat had hij niet vooruit kunnen weten.

En zo begreep ook meneer van Sanderen het. „Jullie zijn flinke jongens," prees hij, „en ik nodig jullie uit, om volgende week, als alles hier weer op orde is, een dagje bij ons te komen doorbrengen. Dan kunnen jullie meteen het zomernest van de eekhoorntjes, dat ze wel in de tuin zullen hebben gemaakt, zoeken."

„Dat hoeft niet meer, meneer !" riep de chauffeur vrolijk. „Kijk, daar boven in die beuk zitten ze."

Anton had gelijk. Brutaal keken die vrijbuitertjes naar beneden, alsof ze zeggen wilden: „Krijgen doe je ons tòch nooit !"

Het gezelschap beneden moest er hartelijk om lachen, en zelfs de veldwachter, die er altijd zo streng kon uitzien, keek nu vriendelijk.

Tom en Pim maakten van de uitnodiging van meneer van Sanderen graag gebruik, en het bleef zelfs niet bij één dagje. Nog vaak kwamen ze op Zonnehoek en trokken dan, in gezelschap van meneer van Sanderen, de uitgestrekte bossen van het landgoed in.

WILLY SCHERMELÉ

ONTSNAPT

„Ik zal je," zei Kraak, met genoegen
„Eens laten voelen wat ik kan.
Vooral in 't werken met zo'n zweepje,
Ben ik, geloof me, steeds je man."

Snoekie bemachtigd' een soort knuppel
En brak ermee de deur vaneen.
Tom stond onderwijl op een hoekje
En keek of Jan Kraak niet verscheen.

Jan Kraak die lachte maar en zwiepend
Liet hij de zweep steeds sneller gaan.
Snoekie die gaf nu met z'n benen
Een zwaai: de stoot kwam aan.

Bobbie en Tom kwamen inmiddels
Ter hulp aan Snoekie in de knel;
Bob zorgde voor de beide nikkers
En Tom bevrijdde Snoekie snel.

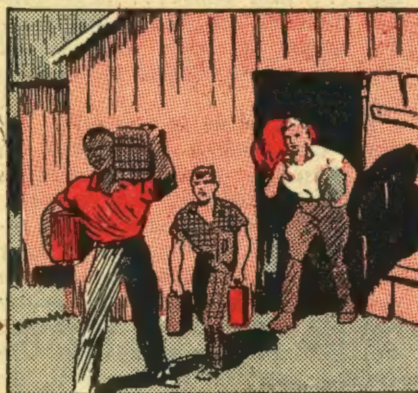
Ze zaten weldra in de bomen,
De vijand was al lang gezwicht.
„Ginds zie 'k een huis," zei Bob, „'t is zeker
Dat daar al onz' bagage ligt."

Ze holden er heen zonder dralen,
Twee wilden hielden er de wacht.
Maar Bob en Snoekie hebben beiden
Zich dit keer niet te lang bedacht.

Snoekie bemachtigd' een soort knuppel
En brak ermee de deur vaneen.
Tom stond onderwijl op een hoekje
En keek of Jan Kraak niet verscheen.

En inderdaad al wat ze hadden,
Lag netjes op en naast elkaar.
„Nu zijn we net zo rijk als vroeger,"
Zei Snoekie lachend, „dat is klaar."

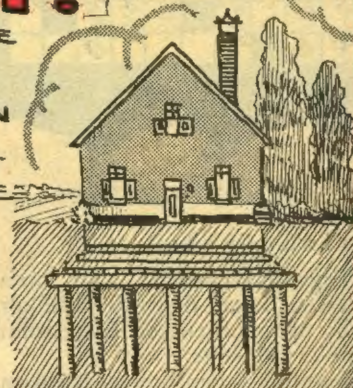

Thans liepen ze weer naar het strand toe.
Met pak en zak al op hun rug.
Ze mochten nu niet langer talmen,
Misschien kwam Jan Kraak wel terug.

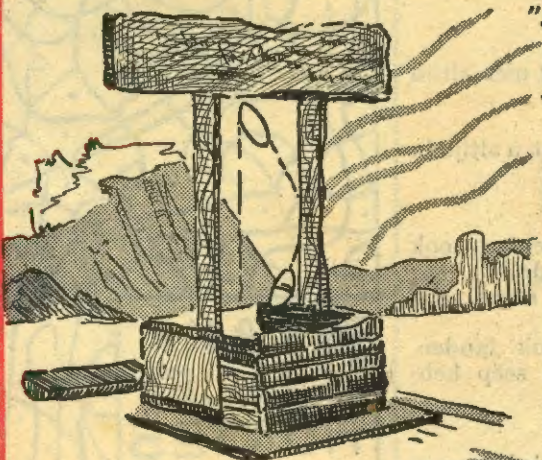
EEN SCHEPENKERKHOF.

IN DE ADRIATISCHE ZEE LIGGEN TWEE KLEINE EILANDEN DEZE EILANDEN ZIJN ONBEWOONI ER STAAT OP HET GROOTSTE ERVAN, DAT ST. GEORGE HEET, SLECHTS EEN KERK TE MIDDEN VAN EEN KERKHOF. DIT EILAND WORDT IEDER JAAR GROTER, WANT OP 15 AUGUSTUS BRENGT DE BEVOLKING VAN VER UIT DE OMTREK, ALLE ONBRUIKBAAR VERKLAARDE SCHEPEN NAAR DIT EILAND OM ZE TE LATEN ZINKEN

HOUT VERROT NOOIT ONDER WATER.

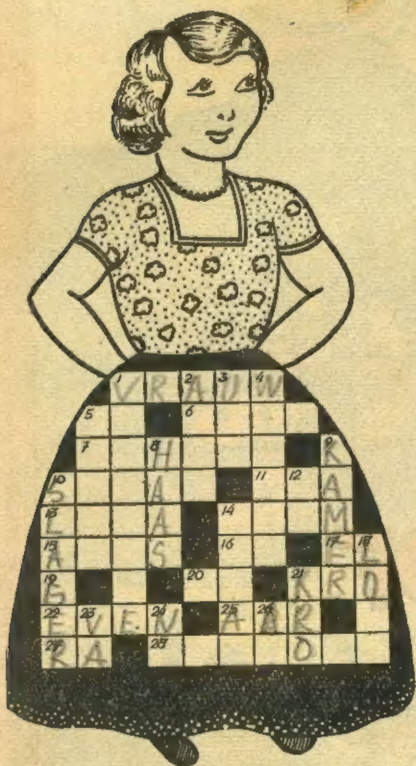
HOUT, DAT ALTIJD EN GEHEEL ONDER DE WATERSPIEGEL BLIJFT ZAL NOOIT VERROTTEN, HET HOEFT OOK HELEMAAL NIET SPECIAAL DAARVOOR BEREID TE WORDEN. ALLEEN DAT HOUT WORDT AAN VERROTTING BLOOTGESTELD, DAT, ZOALS DE UITDRUKKING LUIDT, „TUSSEN WATER EN WIND" LIGT, DAT WIL ZEGGEN, DAT NU EENS ONDER HET WATER LIGT, MAAR DAN WEER BOVEN HET WATER UITSTEEKT, DAN VERSPREIDT ZICH DE VERWOESTING VERDER.

DE OUDE PUT.

IN DE STAAT NIEUW MEXICO IS NOG STEEDS EEN OUDE PUT IN GEBRUIK, DIE IN DIT JAAR PRECIES TWEEMAAL ZO OUD IS ALS DE VEREENIGDE STATEN. DE VEREENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA DATEEREN VAN 1783. REKEN NU MAAR UIT HOE OUD DUS DIE PUT MOET ZIJN.

BONT ALLERLEI

Kruiswoord-puzzle

Horizontaal:

1. Tegenovergestelde van man.
5. Twee keer dezelfde klinker.
6. Zo noemt men een Engelsman ook wel eens.
7. Iemand tegen de ..... trappen,
10. Het werkwoord: staren, vervoegd.
11. Baan voor het spelen met de bal.
13. Dit woord betekent zowel een meisjesnaam als een rivier in het werelddeel Azië.
14. Een ander woord voor flink.
15. Dokter.
16. Twee keer dezelfde letter.
17. Een afstandsmaat (69 cm. groot), die men haast niet meer gebruikt.
20. Tegengestelde van neen.
21. Een Ned. Radio-omroep.
22. Een getal, dat door 2 deelbaar is, is een .... getal.
25. Koren...
27. Deel van de mast van een zeilschip.
28. Kleding van soldaten.

Verticaal:

1. Iets reuzefijns, wanneer je op school zit.
2. Chef der kellners.
3. Hij kwam pas ter elfder...
4. Eén van de vier jaargetijden.
5. Roos, tulp, vergeet-mij-nietje, sering, zonnebloem, viooltje, hyacint. Ken je deze ook?
8. Een dier, dat veel gelijkt op een konijn.
9. Vertrek in een huis.
10. Winkelier, waar moeder het vlees gaat kopen.
12. Hetzelfde als 16.
14. Een woord dat betekent: netjes, keurig.
18. Een ander woord voor lui.
21. Zie no. 21 van de horizontale lijst.
23. Vader.
24. Op dit moment.
26. Als je .. bent, mag je met dat spelletje niet meer meedoen.

Oplossingen vorig nummer

KRUISWOORD-PUZZLE

Deze kruiswoordpuzzle herbergde de volgende woorden:

Horizontaal:
2 sik. 4 slaap. 6 opa. 7 rijk. 9 Ina. 11 los. 13 bed. 14 laf. 15 ros. 16 pet. 18 wel. 19 rok. 21 fijn. 22 laken. 24 mol.

Verticaal:
1 Ria (of: Mia). 2 sla. 3 kar. 4 spa. 5 pijl. 6 onder. 8 koren. 9 iep. 10 lam. 12 sol. 17 tol. 18 wijn. 20 kam. 21 fel. 23 kok.

CIJFER-PUZZLE

38	70
56	24
94	94

Wie of wat?

Met T ben 'k vierkant en soms rond,
Met K ik lang te velde stond;
Met N ben ik 'n volk in 't noorden,
Wie brengt met V mij onder woorden?

Even lachen

„Oom, maakt u zich niet altijd wit?"

„Hoezo, jongen?"

„Nou, vader zegt, dat u altijd in 't krijt staat."

Annie: „Moeder, bent u ook sterk in aardrijkskunde?"

Moeder: „Dat gaat nogal, Annie. Waarom?"

Annie: „Zijn er ook landen, moeder, waar ze geen zeep hebben?"

Een onderwijzer had het over allerlei soorten vissen.

„Wie van jullie weet," vroeg hij, „hoe een goudvisje er uit ziet?"

„Ik, meester," riep een kleine jongen, „as 'n rijkgeworden sardientje!"

Loekie en Pietje

Loekie was een zwarte poes
Van enk'le weken;
Pietje was een tamme mus,
Maar vol mussestreken.

Jan was dol op allebei,
Maar toch 't meest op Loekie,
Toch kreeg Pietje nu en dan
Ook wel eens een koekie.

„Jij," zei Pietje op zekere dag,
„Sluipt maar langs de huizen,
Doe toch wat!" „Dat doe 'k," zei Loek,
„'k Vang toch steeds maar muizen!"

„Muizen zijn geen kost voor mij,"
Piepte Pietje, „vliegen
En muggen lust ik allebei,
Zou 'k er soms om liegen?"

Loekie kromde zacht haar rug,
Zat een poos te spinnen.
Muisjes hoorden dat gesnor,
Vlogen snel naar binnen.

„Kijk," zei Loekie, „kijk, een vlieg,
Daar.... een mug vliegt binnen!....
Wat een vangster ben jij ook,
'k Zou maar gauw beginnen."

Samen zaten ze nog lang
Met elkaar te twisten,
En ze voelden geen van bei,
Hoe ze zich vergisten.

Loekie ving met dat gepraat
En gekijf geen muizen.
Pietje liet èn vlieg èn mug
Binnen in de huizen.

Pietje tsjilpte en Loekie spon,
Jan zei: „Van dat spinnen
Komt er niets en met getsjilp
Kan ik niets beginnen."

„Werken moeten jullie, doen!
En wat minder praten!
Want al wie niet werken wil,
Moet ook 't eten laten."

V. LATTE

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

OP 'N DAG DAT 'T REGENDE

